

til sig selv eller i 3 Aar har været i en Sngelasse, kan der hdes ham Hjælp af Kommunens Kasse, uden at det regnes for Fattighjælp. Derpaa gaar Kapitel 8 ud, men det gaar ikke ud paa Eftergivelse. Vi maa nemlig være enige om, at "Eftergivelse" rammer det tidligere Udtryk Fattigunderstøttelse og kun angaar det, og derom handler Kapitel 8 ikke. Det ærede Medlem saavel som jeg vare enige i, at Kap. 8 kunde blive staaende i den vedkommende Lov, det var en Hjælp til Selvhjælp. Forøvrigt havde Sngen af os Leilighed til at udtale os specielt om vor Stilling. I den afgivne Betænkning findes et Mindretalsvotum, affattet af mig, tiltraadt af det ærede Medlem, men det er kun paa tre Linier, idet man nøies med at sige, at Ens hele Stilling er betegnet ved Stillingen til Vndringsforslagene. Det ærede Medlem kan ikke med Fri af den Stilling, jeg indtog den Gang, udlede det, som han i Fjor vilde udlede deraf.

Leth: Naar Grundlovens § 30 taler om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse, saa hører denne Bestemmelse efter min Opfattelse ind under de ikke saa Tilfælde, hvor Grundloven kun i det Store skitserer de Principer, hvorefter den vil have Lovgivningen udvirket uden at indlade sig paa at give Regler i Enkeltheder i saa Henseende. Det vil derfor med Fri — saaledes er i det Mindste min Mening — kunne være Gjensand for Lovgivningsvirksomhed, senere i Enkeltheder at udføre dette Princip, som her er nedlagt, og da navnlig bestemme, hvornaar og under hvilke Omstændigheder og paa hvilken Maade en Fattigunderstøttelse skal eftergives eller ikke. Naar den meget ærede Minister vil forstaa denne Bestemmelse saaledes, som om det overlades aldeles til Kommunernes For-godtbefindende og rene Vilkaarlighed, om de ville eftergive en Fattigunderstøttelse eller ikke, er det en Opfattelse, som jeg paa ingen Maade kan dele og heller ikke tror, har nogenjomhelst Hjemmel i Grundloven. Den ærede Minister sagde, at en Eftergivelse, som er tvungen, er i Virkeligheden ingen Eftergivelse. So, naturligvis er den det. Saa snart Lovgivningen forestriver: I visse Tilfælde skal Kommunerne eftergive Understøttelse, saa er det en Eftergivelse, saa er det en Regel, som maatte kunne fremtvinges, ligesom i andre Tilfælde, gennem Sogsmaal og Dom. Jeg vil næppe behøve at sige, hvor stødende det vilde være, hvis man vilde fastholde den Sætning i de yderste Konsekventer, at Kommunerne — Sogneraadene, tror jeg, det er — skulde kunne tage vilkaar-

lige Bestemmelser om, at Eftergivelse af en Fattigunderstøttelse skal finde Sted eller ikke, saaledes at et Sogneraad efter sin politiske Sammenætning havde det i sin Magt at eftergive Fattigunderstøttelse for saadanne Personer, om hvilke det kunne vide, at de vilde stemme i den politiske Retning, som Sogneraadet nu maatte ønske, men derimod at negte Eftergivelse til politiske Modstandere. Jeg er derfor af den ganske bestemte Opfattelse, at en Bestemmelse om, hvornaar Eftergivelse skal finde Sted, under hvilke Omstændigheder Eftergivelse skal finde Sted, en Bestemmelse, hvis Efterlevelse kan fremtvinges i fornødent Fald ved Sogsmaal og Dom, er fuldkommen stemmende ikke alene med Grundlovens Ord, men ogsaa stemmende med den Aand og den Tanke, som maa antages at være gaaet igjennem vedkommende Grundlovsbestemmelse. Det var kun disse saa Bemærkninger, jeg ønskede at fremsætte.

Thorup: Det er en Udtalelse af den høitærede Minister, der foranlediger mig til at forsvare mig angaaende mine Udtalelser i Fjor. Jeg skal give ham Ret i, at han ligeover for et privat Lovforslag, der var indbragt af daværende Folkethingsmand Winter, udtalte sig paa en lignende Maade, som han i Fjor og i Aar har udtalt sig med Hensyn til Opfattelse af Grundlovens Bestemmelse, men jeg tillægger ikke disse Udtalelser mere Vægt end en praktisk Kjendsgjerning. Den høitærede Minister nævnte nemlig Kap. 8 i Forslaget 1874—75, men han mente, at det kunde ikke have Betydning i den Retning. Det, som vi tvivlede om i Fjor, var navnlig om Lovgivningsmagten som saadan har Ret til at gribe ind og sige, at det og det skal ikke betragtes som Fattigunderstøttelse, og Forslaget, der var forelagt af den daværende Indenrigsminister og som det daværende Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds og jeg fastholdt, var det, at man under visse Betingelser sagde til Kommunerne: Det skulle I ikke betragte som Fattighjælp, og det kunne I ikke fordre refunderet. Sagen er nemlig den, at Paragrafen gif ud paa, at naar en Mand havde sikret sig i Alderdomsforsørgelsesklassen og han opnaaede en Alder af 60 Aar og desuagtet blev trængende og maatte ty til det offentlige Fattigvæsen, skulde den Hjælp, han fik, ikke regnes som Fattighjælp. Jeg vil dog spørge, om det ikke er at gribe ind ved Lovgivningsmagten for at forandre bestaaende Forhold, altsaa tvinge Kommunerne til Eftergivelse af Hjælpen. Jeg formener det er retfærdigt, men det er saa. Det andet Forslag gif ud paa, at naar man